सा च उदायुषास्वायुषेत्यत्र व्याख्याता। यत्किञ्चेदं वरुणेति पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्या। कितवासो यद्रिपुरिति याज्या। तदुभयं त्वमग्ने बृहदित्यत्र व्याख्यातम्। अवतेहेडो वरुणेति हविषः पुरोऽनुवाक्या, सा च वैश्वानरो न इत्यत्र व्याख्याता। तत्त्वायामि ब्रह्मणेति याज्या, सा चेन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रस्य इत्यत्र व्याख्याता॥

अथ यः कामयेत प्रथेय पशुभिः प्र प्रजया जायेयेति स एतामविंवशामादित्येभ्यः कामायालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते वपापुरोडाशहविष्षु क्रमेण याज्यापुरोऽनुवाक्ययोः प्रतीके दर्शयति। "आदित्यानामवसा न दक्षिणा। धारयन्त आदित्यासस्तिस्रो भूमीर्धारयन्। यज्ञो देवानाꣳ शुचिरपः" [६] इति। आदित्यानामवसा नूतनेनेति वपायाः पुरोऽनुवाक्या, न दक्षिणा चिकित्सित इति याज्या। धारयन्त आदित्यासो जगत्स्था इति पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्या। तिस्रो भूमीर्धारयंस्तीꣳ रुतद्यूनिति याज्या। यज्ञो देवानां प्रत्येतीति हविषः पुरोऽनुवाक्या। शुचिरपः सूयवसा इति याज्या। तदेतत् सूक्तं सर्व्वम्, इन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रन्नर इत्यत्र व्याख्यातम्। अत्रेदं सूक्तं यो ब्रह्मवर्च्चसकामः स्यात्तस्मा एतां दशर्षभामालभेतेति पशौ योजनीयम्। पूर्व्वोक्ते तु पशौ सूक्तमुत्तरत्र भविष्यति। तत्र हि कामेन देवा इति कामशब्दोदितो लिङ्गविशेषः प्रतीयते। लिङ्गेन हि पाठक्रमस्य बाधो युक्तः। तस्माद्दशर्षभाया आदित्यदेवताकत्वात्तत्रेदं सूक्तमुत्कृष्टव्यम्॥